

ΑΓΚΑΘΙΑ
ΚΑΙ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

SARAH J. MAAS

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΤΩΝ NEW YORK TIMES ΚΑΙ USA TODAY

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγκάθια και τριαντάφυλλα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A court of thorns and roses
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Νέα Υόρκη 2015
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Patti Ratchford
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Sarah J. Maas, 2015
Published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: HappyPets
© Χάρτη: Kelly de Groot, 2015
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2017
Όγδοη ανατύπωση: Νοέμβριος 2022, 8η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1592-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1593-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

SARAH J. MAAS

ΑΓΚΑΘΙΑ
ΚΑΙ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΒΙΒΛΙΟ 1

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

ΟΓΔΟΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

*Για τον Τζος...
Επειδή θα πήγαινες Κάτω από το Βουνό για μένα.
Σ' αγαπώ.*

Πρίθιαν

Χάιμπερν

Χώρες των Θνητών

Βασιλεια των Σωτικών

Χύρες των Θνητιών

Βόρεια
προς τα Βασιλεια των Σωτικών

Νότια
προς τις Χύρες των Θνητιών

Το δάσος είχε μετατραπεί σε ένα λαβύρινθο από χιόνι και πάγο.

Παρατηρούσα τη συστάδα των θάμνων εδώ και μία ώρα. Το πόστο μου, ψηλά πάνω στη διχάλα ενός κλαδιού, είχε αχρηστευτεί. Ο αγριεμένος άνεμος παρέσυρε πυκνές νιφάδες που εξαφάνιζαν τα ίχνη μου, έθαβαν όμως και τα σημάδια κάθε πιθανού θηράματος.

Η πείνα με οδήγησε μακριά από το σπίτι μου, σε σχέση πάντα με τα γνώριμα λημέρια μου, όμως ο χειμώνας είναι δύσκολη εποχή. Τα ζώα είχαν αποτραβηχτεί και βρίσκονταν τρυπωμένα στο δάσος βαθύτερα απ' όσο μπορούσα να τα ακολουθήσω, αναγκάζοντάς με να στοχεύω όσα είχαν ξεμείνει παραπίσω, ένα τη φορά, ελπίζοντας πως θα αρκούσαν μέχρι να μας βρει η άνοιξη.

Άδικα ήλπιζα.

Έσυρα τα μουδιασμένα δάχτυλά μου πάνω στα μάτια μου, απομακρύνοντας τις νιφάδες χιονιού που είχαν σκαλώσει στις βλεφαρίδες μου. Εδώ δεν υπήρχε κάποιο δέντρο με ξυμένο φλοιό, που να φανερώνει το πέρασμα ελαφιού – τα ζώα δεν είχαν μετακινηθεί ακόμη. Θα παρέμεναν σε αυτά τα μέρη μέχρι να τελειώσουν οι φλοιοί των δέντρων από τους οποίους τρέφονταν, και ύστερα θα τραβούσαν βόρεια, πέρα από τα εδάφη των λύκων, φτάνοντας ίσως ως τα εδάφη των ξωτικών, στην Πρίθιαν, εκεί όπου κανείς θνητός δεν τολμά να πατήσει, εκτός κι αν το 'χει βάλει σκοπό να φάει το κεφάλι του.

Στη σκέψη αυτή, ένα ρίγος διέτρεξε την πλάτη μου· αμέσως την έκανα πέρα, εστιάζοντας την προσοχή μου στο περιβάλλον

μου, στον στόχο μου. Αυτό ήταν το μόνο που μπορούσα να κάνω, όχι μονάχα τώρα, εδώ και πολλά χρόνια: να επικεντρώνομαι στο πώς θα βγάλω και αυτή την εβδομάδα, αυτή τη μέρα, την επόμενη ώρα. Και τώρα, στα χιόνια, θα ήμουν τυχερή, αν κατάφερα να εντοπίσω το παραμικρό, ειδικά από το πόστο μου πάνω στο δέντρο, απ' όπου μετά βίας κατάφερα να βλέπω στα πέντε μέτρα. Πνίγοντας ένα βογκητό, καθώς τα μαγκωμένα άκρα μου διαμαρτύρονταν για την κίνηση, χαμήλωσα το τόξο μου, προτού κατέβω από το δέντρο.

Το παγωμένο χιόνι τριβόταν κάτω από τις φθαρμένες μπότες μου κι εγώ έτριζα τα δόντια μου. Χαμηλή ορατότητα, αχρειαστος θόρυβος... ήταν σχεδόν βέβαιο ότι με περίμενε ακόμη ένα άκαρπο κυνήγι.

Απέμεναν ελάχιστες ώρες μέχρι να χαθεί το φως της μέρας. Αν δεν έφευγα σύντομα, θα αναγκαζόμουν να βρω τον δρόμο της επιστροφής μέσα στο σκοτάδι, ενώ οι προειδοποιήσεις των κυνηγών στην πόλη αντηχούσαν ακόμη στο μυαλό μου: Γιγαντώσωμοι λύκοι κυκλοφορούσαν στην περιοχή, αγέλες ολόκληρες. Και να μην πούμε και για τους ψιθύρους που μιλούσαν για κάτι αλλόκοτα πλάσματα εκεί γύρω, ψηλά πλάσματα, απόκοσμα και θανάσιμα.

Τα πάντα ας είναι, εκτός από ξωτικά, είχαν ικετεύσει οι κυνηγοί τούς από χρόνια ξεχασμένους θεούς μας... κι εγώ είχα προσευχηθεί στα κρυφά μαζί τους. Στα οκτώ χρόνια που ζούσαμε στο χωριό μας, δύο μέρες δρόμο από τα αθάνατα σύνορα της Πρίθιαν, είχαμε αποφύγει τις επιθέσεις, αν και κάποιες φορές περαστικοί έμποροι μας μετέφεραν ιστορίες μακρινών πόλεων της μεθορίου που είχαν μετατραπεί σε σωρούς χαλασμάτων, οσπών και στάχτης. Αυτές οι μαρτυρίες, που κάποτε ήταν αρκετά σπάνιες, ώστε οι γέροντες του χωριού να μην τους δίνουν ιδιαίτερη σημασία, τους τελευταίους μήνες είχαν καταλήξει να ψιθυρίζονται από πολλούς κάθε φορά που είχαμε παζάρι.

Είχα πάρει μεγάλο ρίσκο με την απόφασή μου να προχωρήσω τόσο βαθιά στο δάσος, όμως χθες αποτελειώσαμε το τελευ-

ταίο μας καρβέλι ψωμί και ό,τι απέμενε από το πιαστό κρέας το φάγαμε προχθές. Πάντως, χίλιες φορές καλύτερα να περνούσα ακόμη μία νύχτα με την κοιλιά μου να γουργουρίζει, παρά να χόρταινα εγώ την πείνα κάποιου λύκου. Ή ξωτικού.

Όχι πως θα γινόμουν κανένα γεύμα της προκοπής. Είχα καταλήξει πετοί και κόκαλο τέτοια εποχή, τόσο, που μπορούσα να μετρήσω κάμποσα από τα πλευρά μου. Προχωρώντας όσο πιο ανάλαφρα και αθόρυβα μπορούσα ανάμεσα στα δέντρα, πίεσα την παλάμη μου πάνω στο άδειο και πονεμένο στομάχι μου. Ήξερα πώς θα με κοιτούσαν οι δύο μεγαλύτερες αδελφές μου, μόλις επέστρεφα στο σπίτι μας με άδεια χέρια για ακόμα μια φορά.

Έπειτα από μερικά λεπτά προσεκτικής αναζήτησης, γονάτισα μπροστά σε μια συστάδα βασινιών φορτωμένων χιόνι. Ανάμεσα από τα αγκάθια μπορούσα να διακρίνω σχετικά καλά ένα ξέφωτο και το ρυάκι που κυλούσε εκεί. Κάτι τρύπες στο χιόνι φάνερωναν πως εξακολουθούσε να χρησιμοποιείται συχνά. Ήθελα να ελπίζω πως κάτι θα περνούσε από εκεί. Έτσι ήθελα να ελπίζω.

Άφησα μια βαθιά ανάσα να βγει από τη μύτη μου, καθώς έμπηγα το τόξο μου στο έδαφος και ακουμπούσα το μέτωπό μου πάνω στο τραχύ ξύλο. Δε θα αντέχαμε κι άλλη βδομάδα χωρίς τροφή. Και ήταν ήδη πάρα πολλές οι οικογένειες που είχαν καταλήξει να ζητιανεύουν, για να μπορώ να ελπίζω σε βοήθεια από τις πλουσιότερες οικογένειες του χωριού. Είχα δει από πρώτο χέρι πού έφτανε η φιλανθρωπία τους.

Βολεύτηκα σε μια καλύτερη θέση και χαλάρωσα την αναπνοή μου, καθώς τέντωνα τα αυτιά μου για να αφουγκραστώ τους ήχους του δάσους πίσω από τον άνεμο. Το χιόνι έπεφτε ακατάπαυστα, χόρευε και στροβιλιζόταν, οι λευκές νιφάδες, σαν στραφταλιστές σπείρες, ξάπλωναν φρέσκες κι ολοκάθαρές πάνω στο καφετί και το γκριζό του κόσμου. Άθελά μου, παρά τα μουνδιασμένα άκρα μου, ησύχασα εκείνο το ασίγαστο, άγριο κομμάτι του μυαλού μου, για να χαρώ για λίγο το χιονοστόλιστο δάσος.

Κάποτε ήταν σαν δεύτερη φύση μου να απολαμβάνω τις νησίδες του φρέσκου γρασιδιού πάνω στο σκούρο, οργωμένο χώ-

μα ή μια πόρπη από αμέθυστο να φωλιάζει στις πτυχώσεις σμαραγδένιου μεταξιού· κάποτε ονειρευόμουν, ανέπνεα και σκεφτόμουν με χρώματα, φως και μορφές. Υπήρχαν, μάλιστα, φορές που επέτρεπα στον εαυτό μου να φαντάζεται τη μέρα που οι αδελφές μου θα παντρεύονταν κι εγώ θα έμεινα μόνη με τον πατέρα, με αρκετή τροφή για να τα βγάξουμε πέρα, αρκετά χρήματα ώστε να αγοράσουμε λίγα χρώματα, και αρκετό χρόνο για να αποτυπώσω εκείνες τις αποχρώσεις και τα σχήματα στο χαρτί, στον μουσαμά ή στους τοίχους του σπιτιού μας.

Τώρα πια κάτι τέτοιο ήταν απίθανο να συμβεί σύντομα... ίσως και ποτέ. Οπότε, μου απέμεναν μονάχα κάτι στιγμές όπως αυτή, να θαυμάζω τη λάμψη του ωχρού φωτός του χειμώνα πάνω στο χιόνι. Δεν μπορούσα να θυμηθώ την τελευταία φορά που το είχα κάνει· που είχα μπει στον κόπο να παρατηρήσω οτιδήποτε όμορφο ή ενδιαφέρον.

Οι κλεμμένες ώρες σε έναν ετοιμόρροπο αχυρώνα παρέα με τον Άιζακ Χείλ δε μετρούσαν· εκείνες οι στιγμές ήταν πεινασμένες, άδειες και καμιά φορά σκληρές, αλλά ποτέ υπέροχες.

Ο άνεμος κόπασε, το ουρλιαχτό άφησε τη θέση του σε έναν απαλό αναστεναγμό. Στο μεταξύ, το χιόνι έπεφτε νωχελικά, παχιές, φαρδιές νιφάδες που φώλιαζαν πάνω σε κάθε ρόζο και νανουρίζονταν στις εσοχές των δέντρων. Ήταν ένα θέαμα μαγευτικό... η ήσυχη, θανάσιμη ομορφιά του χιονιού. Σύντομα θα έπρεπε να επιστρέψω στους λασπωμένους και παγωμένους δρόμους του χωριού, στη στενόχωρη ζεστασιά του σπιτιού μας. Κάποιο μικρό, ραγιασμένο κομμάτι του εαυτού μου αντέδρασε στη σκέψη αυτή.

Πέρα από το ξέφωτο, ακούστηκε θρόισμα από κάτι θάμνους.

Όπλισα το τόξο μου ενστικτωδώς. Κάρφωσα το βλέμμα μου προς τα εκεί, ανάμεσα από τα αγκάθια, και η ανάσα μου σαν να σκάλωσε.

Σε απόσταση μικρότερη των τριάντα βημάτων στεκόταν μια μικρή ελαφίνα που, παρά τον χειμώνα, είχε ακόμη ψαχνό πάνω της, όμως πιεζόταν αρκετά ώστε να ξεπροβάλει στο ξέφωτο για να ξεκολλήσει λίγο φλοιό από κάποιο δέντρο.

Ένα τέτοιο ελάφι θα μπορούσε να θρέψει την οικογένειά μου για μια βδομάδα, μπορεί και περισσότερο.

Το στόμα μου γέμισε σάλια. Αθόρυβα, σαν τον άνεμο που κάνει τα νεκρά φύλλα να σαλεύουν, σημάδεψα.

Η ελαφίνα συνέχιζε να ξεκολλά λωρίδες φλοιού από το δέντρο, μασώντας αργά, εντελώς ανύποπτη για τον θάνατο που παρομόνευε λίγα μέτρα πιο πέρα.

Θα μπορούσα να παστώσω το μισό κρέας και θα τρώγαμε αμέσως το υπόλοιπο, θα φτιάχναμε βραστό, πίτες... Το δέρμα της θα μπορούσε να πουληθεί ή ίσως να γίνει ρούχο για κάποιο μέλος της οικογένειάς μας. Εγώ χρειαζόμουν καινούργιες μπότες και η Ελάιν χρειαζόταν καινούργιο πανωφόρι, ενώ η Νέστα είχε την τάση να ζηλεύει ό,τι είχαν οι γύρω της.

Τα δάχτυλά μου έτρεμαν. Τόσο φαγητό... τέτοια σωτηρία! Πήρα μια ανάσα για να ηρεμήσω, βεβαιώθηκα πως είχα σημάδεψει σωστά.

Όμως μέσα στους θάμνους, δίπλα μου, φέγγιζε ένα ζευγάρι χρυσαφένια μάτια.

Το δάσος βουβάθηκε. Ο άνεμος σάπασε. Ακόμη και το χιόνι σταμάτησε να πέφτει.

Εμείς οι θνητοί είχαμε πάψει να λατρεύουμε θεούς, όμως, αν ήξερα τα ξεχασμένα ονόματά τους, θα είχα προσευχηθεί να με βοηθήσουν. Όλοι τους. Κρυμμένος στους θάμνους, ο λύκος πλησίαζε αργά, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω στην ανυποψίαστη ελαφίνα.

Ήταν πελώριος –όσο ένα πόνι– και, καθώς θυμήθηκα ότι με είχαν προειδοποιήσει για την παρουσία τέτοιων πλασμάτων στην περιοχή, το στόμα μου στέγνωσε εντελώς.

Όμως χειρότερη και από το μέγεθός του ήταν η φυσική ικανότητά του να κινείται αθόρυβα: Ενώ προχωρούσε βήμα βήμα ανάμεσα στους θάμνους, δεν έκανε τον παραμικρό θόρυβο και η ελαφίνα δεν είχε αντιληφθεί την παρουσία του. Ήταν αδύνατον ένα τόσο μεγάλο ζώο να κινείται χωρίς να κάνει θόρυβο. Όμως, αν δεν ήταν ένα συνηθισμένο ζώο, αν είχε κατέβει από

τη μεριά της Πρίθιαν, αν με κάποιον τρόπο ήταν ξωτικό, τότε το να με φάει ήταν το μικρότερο από τα προβλήματά μου.

Έτσι και ο λύκος ήταν ξωτικό, έπρεπε να είχα τραπεί ήδη σε φυγή.

Από την άλλη, ίσως... ίσως έκανα χάρη στον κόσμο, στο χωριό μου, στον εαυτό μου, να τον σκοτώσω όσο ακόμη δεν με έχει αντιληφθεί. Το να καρφώσω ένα βέλος στο μάτι του δε θα ήταν δύσκολο.

Κι όμως, παρά το μέγεθός του, έμοιαζε με λύκο, κινούνταν όπως ένας λύκος. Ένα ζώο είναι, σκέφτηκα, προσπαθώντας να καθησυχάσω τον εαυτό μου. Απλά ένα ζώο. Δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να αναλογιστεί την άλλη περίπτωση... όχι τη στιγμή που έπρεπε να σκέφτομαι καθαρά και να αναπνέω σταθερά.

Είχα μαζί μου ένα κυνηγετικό μαχαίρι και τρία βέλη. Από αυτά, τα δύο ήταν κοινά βέλη, απλά και αποτελεσματικά, και κατά πάσα πιθανότητα ένας λύκος τέτοιου μεγέθους δε θα τα ένιωθε περισσότερο απ' ό,τι το τσίμπημα μιας μέλισσας. Όμως το τρίτο βέλος, το μακρύτερο και βαρύτερο, το είχα αγοράσει από έναν περαστικό πρραματευτή ένα καλοκαίρι που είχαμε αρκετά νομίσματα να ξοδέψουμε σε κάποιες επιπλέον πολυτέλειες. Ήταν ένα βέλος καμωμένο από ορεινή φλαμουριά και στην άκρη του είχε σιδερένια αιχμή.

Από τα τραγούδια με τα οποία μας νανούριζαν στις κούνιες μας, όλοι μας ξέραμε από μωρά πως τα ξωτικά απεχθάνονταν το σίδηρο. Όμως το ξύλο της φλαμουριάς ήταν εκείνο που έκανε την αθάνατη, θεραπευτική μαγεία τους να εξασθενεί αρκετά, ώστε να προλάβει ένας θνητός να τους καταφέρει θανάσιμο χτύπημα. Τουλάχιστον έτσι έλεγαν οι θρύλοι και οι φήμες. Η μόνη απόδειξη που είχαμε για την αποτελεσματικότητα της φλαμουριάς ήταν η σπανιότητά της. Είχα δει ζωγραφισμένα τέτοια δέντρα, όμως ποτέ δεν είχα δει ένα ζωντανό δέντρο, αφού πριν από πολλά χρόνια τα Αρχοντικά, τα ευγενέστερα ξωτικά, τα είχαν κάψει. Ελάχιστα απέμεναν, και τα περισσότερα ήταν μικρά και αδύναμα, κρυμμένα από τους ευγενείς μέσα σε τειχι-

σμένα άλση. Είχα περάσει βδομάδες μετά την αγορά μου προσπαθώντας να αποφασίσω αν εκείνο το πανάκριβο κομμάτι ξύλου ήταν πεταμένα λεφτά ή ψεύτικο και επί τρία χρόνια το βέλος από ξύλο φλαμουριάς αναπαυόταν αχρησιμοποίητο μέσα στη φαρέτρα μου.

Τώρα το τραβούσα από εκεί με κινήσεις μετρημένες, αποτελεσματικές. Θα έκανα τα πάντα προκειμένου να αποφύγω να στρέψει αυτός ο θηριώδης λύκος το βλέμμα του προς το μέρος μου. Το βέλος ήταν μακρύ και αρκετά βαρύ για να κάνει ζημιά... ίσως και να τον σκοτώσει, αν σημάδευα σωστά.

Το στήθος μου σφίχτηκε τόσο, που άρχισε να πονά. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα πως η επιβίωσή μου εξαρτιόταν τελικά από την απάντηση σε μια ερώτηση: Ήταν μόνος του ο λύκος;

Έσφιξα τη γροθιά μου γύρω από το τόξο και τράβηξα ακόμα περισσότερο τη χορδή. Οι πιθανότητες δεν ήταν λίγες, όμως ποτέ ως τώρα δεν είχα αναμετρηθεί με λύκο. Νόμιζα πως αυτό με καθιστούσε τυχερή... αν όχι ευλογημένη. Όμως τώρα δεν ήξερα πού να σημαδέψω ή πόσο γρήγορα κινούνταν αυτά τα πλάσματα. Δεν είχα περιθώριο να αστοχήσω. Όχι από τη στιγμή που είχα μόνο ένα βέλος από ξύλο φλαμουριάς.

Και αν πράγματι ήταν καρδιά ξωτικού εκείνη που παλλόταν κάτω από αυτή τη γούνα, ακόμη καλύτερα. Του άξιζε το τέλος αυτό, με τόσα που είχε κάνει η φάρα του σε εμάς. Δε θα διακινδύνευα να κατηφορίσει αργότερα αυτό το πλάσμα στο χωριό μας, για να ρημάξει, να σακατέψει και να βασανίσει τον κόσμο. Καλύτερα να πέθαινε εδώ και τώρα. Ευχαριστώ θα το έκανα, λοιπόν.

Ο λύκος προχώρησε ακόμη λίγο και ένα κλαδάκι έσπασε κάτω από το ένα πέλμα του – καθένα τους ήταν μεγαλύτερο από την παλάμη μου. Η ελαφίνα κάτι μυρίστηκε. Έριξε μια ανήσυχη ματιά στα αριστερά, μια στα δεξιά της, τεντώνοντας τα αυτιά της στον γκριζο ουρανό. Καθώς ο λύκος είχε τον αέρα κόντρα, η ελαφίνα δεν μπορούσε ούτε να τον δει ούτε να τον μυρίσει.

Το κεφάλι του χαμήλωσε και το πελώριο ασημόχρωμο σώ-

μα του –που τόσο τέλεια έδενε με το χιόνι και τις σκιές– κάθισε στα καπούλια του. Η ελαφίνα εξακολούθουσε να κοιτάζει προς λάθος κατεύθυνση.

Εγώ, πάλι, κοιτούσα μια την ελαφίνα και μια τον λύκο. Τουλάχιστον ο λύκος ήταν μόνος· κάτι ήταν κι αυτό. Όμως, αν ο λύκος τρώμαζε την ελαφίνα κι εκείνη το έσκαγε, τότε εγώ θα ερχόμουν αντιμέτωπη με ένα πεινασμένο, τεράστιο ζώο –ενδεχομένως ξωτικό– που θα κοιτούσε να βρει το επόμενο καλύτερο γεύμα του. Κι αν τη σκότωνε αυτός, καταστρέφοντας πολύτιμο δέσμα και λίπος...

Αν λάθευα, δεν ήταν μονάχα η δική μου ζωή που θα χανόταν. Όμως η ζωή μου τα τελευταία οχτώ χρόνια που κυνηγούσα στο δάσος είχε καταλήξει να είναι μια σειρά από ρίσκα και τις περισσότερες φορές είχα πάρει τις σωστές αποφάσεις. Τις περισσότερες φορές.

Ο λύκος τινάχτηκε μέσα από τον θάμνο, μια αστραπή γκριζα, άσπρη και μαύρη, ενώ τα κίτρινα δόντια του γυάλισαν. Στο ξέφωτο έμοιαζε ακόμη πιο μεγάλος, ένα απίθανο θέαμα μυών, ταχύτητας και κτηνώδους δύναμης. Η ελαφίνα δεν είχε την παραμικρή ελπίδα να γλιτώσει.

Εξαπέλυσα το βέλος από ξύλο φλαμουριάς προτού προλάβει να της κάνει μεγαλύτερη ζημιά.

Το βέλος βρήκε στόχο, τον χτύπησε στα πλευρά και θα έπαιρνα όρκο πως εκείνη τη στιγμή το έδαφος σείστηκε. Ο λύκος ούρλιαξε από τον πόνο, αφήνοντας τον λαιμό της ελαφίνας, καθώς το αίμα του ράντιζε το χιόνι... κατακόκκινο σαν ρουμπίνι.

Γύρισε αγριεμένος προς το μέρος μου, με εκείνα τα κίτρινα μάτια γουρλωμένα, το τρίχωμα της ράχης του ανασηκωμένο. Το μπάσο γρύλισμά του αντήχησε στο άδειο στομάχι μου όπως πεταγόμενοι όρθια και τραβούσα ακόμη ένα βέλος από τη φαρέτρα μου.

Όμως ο λύκος απλά στεκόταν και με κοιτούσε με στόμα ματωμένο, ενώ το βέλος μου προεξείχε σχεδόν χυδαία από τα πλευρά του. Το χιόνι άρχισε και πάλι να πέφτει. Με κοιτούσε και ήταν

εκείνη η συνειδητοποίηση και η κατάπληξη που με έκαναν να ρίξω και το δεύτερο βέλος. Απλά για να είμαι σίγουρη, σε περίπτωση που εκείνη η ευφυΐα που διέκρινα ήταν η ευφυΐα ενός αθάνατου, μοχθηρού πλάσματος.

Δεν προσπάθησε καν να αποφύγει το βέλος μου, καθώς τον έβρισκε στο γουρλωμένο κίτρινο μάτι του.

Ο λύκος σωριάστηκε στο έδαφος.

Χρώμα και σκοτάδι σχημάτισαν μια δίνη, που πήγαινε να καταπιεί το οπτικό πεδίο μου, όπως αναμειγνυόταν με το χιόνι.

Τα πόδια του τινάχτηκαν και ένα σιγανό κλαψούρισμα έσκιζε τον άνεμο. Αδύνατον! Κανονικά, έπρεπε να είναι νεκρός, όχι να ξεψυχάει τώρα. Το βέλος είχε καρφωθεί στο μάτι του σχεδόν ως τα φτερά χήνας που σχημάτιζαν την ουρά του.

Όμως, είτε λύκος είτε ξωτικό, δεν είχε καμία διαφορά. Όχι από τη στιγμή που το ξύλο φλαμουριάς είχε φωλιάσει στα πλευρά του. Σύντομα θα ήταν νεκρός. Ακόμη κι έτσι, πάντως, τα χέρια μου έτρεμαν, καθώς τίναζα το χιόνι από πάνω μου και πλησίαζα διστακτικά, φροντίζοντας να μένω πάντα σε αρκετή απόσταση. Από τα τραύματα που του είχα προκαλέσει το αίμα έρρεε άφθονο, βάφοντας άλικο το χιόνι.

Ο λύκος χτυπούσε ανώφελα τις πατούσες του στο έδαφος, η αναπνοή του είχε αρχίσει ήδη να εξασθενεί. Άραγε υπέφερε ή μήπως το κλαψούρισμά του ήταν απλά μια προσπάθεια να κάνει πέρα τον θάνατο; Δεν ήμουν σίγουρη αν ήθελα να ξέρω την απάντηση.

Γύρω μας το χιόνι στροβιλιζόταν. Συνέχισα να τον καρφώνω με το βλέμμα μου, ώσπου εκείνο το τρίχωμα στο χρώμα του κάρβουνου, του οψιδιανού και του φιλντισιού έπαψε να ανεβοκατεβαίνει. Λύκος ήταν... ένας κοινός λύκος, παρά το μέγεθός του.

Το σφίξιμο στο στήθος μου κάπως πέρασε, οπότε άφησα από μέσα μου έναν αναστεναγμό, έτσι που η ανάσα μου σχημάτισε σύννεφο μπροστά μου. Τουλάχιστον το βέλος από ξύλο φλαμουριάς είχε αποδείξει τη θανατηφόρα αξία του, άσχετα με το τι πλάσμα ήταν αυτό που είχε σκοτώσει.

Μια γρήγορη εξέταση του κουφαριού της ελαφίνας με έπεισε πως θα μπορούσα να κουβαλήσω μονάχα ένα ζώο· και ακόμη και γι' αυτό θα χρειαζόταν αγώνας. Όμως ήταν αμαρτία να αφήσω εκεί τον λύκο.

Παρότι μου στοίχισε πολύτιμα λεπτά –χρόνος που θα άφηνε περιθώριο σε άλλους θηρευτές εκεί γύρω να μυρίσουν το φρέσκο αίμα–, του πήρα το τομάρι και καθάρισα τα βέλη μου όσο καλύτερα μπορούσα.

Τουλάχιστον έτσι ζεστάθηκαν κάπως τα χέρια μου. Τύλιξα τη ματωμένη πλευρά της γούνας του γύρω από το θανατηφόρο τραύμα που είχε καταφέρει στην ελαφίνα, προτού τη φορτωθώ στους ώμους μου. Ήταν αρκετός δρόμος μέχρι να γυρίσω στο σπίτι μας, και το τελευταίο που ήθελα ήταν να αφήσω πίσω μου ένα ματωμένο μονοπάτι που θα οδηγούσε κάθε ζώο με κοφτερά δόντια και νύχια κατευθείαν πάνω μου.

Βογκώντας κάτω από το βάρος, γράπωσα τα πόδια της ελαφίνας και έριξα μια τελευταία ματιά στο αχνιστό κουφάρι του λύκου. Το ένα χρυσαφένιο μάτι που του απέμενε πλέον κοιτούσε τον φορτωμένο χιόνια ουρανό και για μια στιγμή ευχήθηκα να είχα μέσα μου τη δύναμη να αισθανθώ τύψεις για το νεκρό πλάσμα.

Όμως εδώ ήταν το δάσος και είχαμε χειμώνα.

ΕΚΛΕΨΕ ΜΙΑ ΖΩΗ. ΤΩΡΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ.

Όταν η νεαρή κυνηγός Φείρα σκοτώνει έναν λύκο στο δάσος, ένα θηριώδες πλάσμα κάνει την εμφάνισή του και απαιτεί την τιμωρία της. Η Φείρα μεταφέρεται σε έναν επικίνδυνο, μαγικό τόπο, τον οποίο γνωρίζει μονάχα από τους θρύλους, κι εκεί ανακαλύπτει πως το πλάσμα που την αιχμαλώτισε δεν είναι ζώο, αλλά ο Τάμλιν, ένα από τα θανάσιμα, αθάνατα ξωτικά που κάποτε κυριαρχούσαν στον κόσμο τους.

Κι ενώ η Φείρα παραμένει κρατούμενη στα κτήματά του, τα αισθήματά της για τον Τάμλιν σταδιακά αλλάζουν και η παγερή εχθρότητα παραχωρεί τη θέση της σε ένα φλογερό πάθος που σαρώνει κάθε ψέμα που της είχαν πει σχετικά με τον υπέροχο, αλλά συνάμα επικίνδυνο κόσμο των ξωτικών. Όμως, μια αρχέγονη, μοχθηρή σκιά απλώνεται και πυκνώνει πάνω από τη χώρα των ξωτικών, και η Φείρα πρέπει να βρει έναν τρόπο να την εμποδίσει... ή να καταδικάσει τον Τάμλιν -και τον κόσμο του- για πάντα.

**ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΘΗΛΩΤΙΚΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
«ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ»
ΠΟΥ ΜΕΤΡΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΦΑΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17608